

למשה אגסי נאה, חצר

משה אגסי

יש הכל: בית נאה, סטייקייה מסודרת, רק רישיון אין לו!

או ל"כל מיני פרוטקציונרים" שמציעים לו סידורים מהירים תמורת שוחד.

למה לא רוצים לתת לו רישיון? מה פשעו של אגסי שבמו ידיו זהב שלו הקים את אחת הסטייקיות הנודעות באזור תל-אביב. החטא הוא פשוט ונדוש אצלנו: הקמת עסק ללא רישיון.

ולמה קם אדם מהישוב ובונה עסק ללא רישיון? התשובה על כך אף היא פשוטה ונדושה: "כי מהיום שבו מגישים בקשה לרישיון ועד היום בו זוכים לרישיון, יכור לים לעבור שנים ארוכות ואדם יכול ליתפטר מרוב המתנה לרישיון. משום מה, קשה לעיריית תל-אביב לתת אותו בלי סחבת ודרישות מוגזמות שאין להן כל סיבה." כה אמר אגסי.

אגסי עלה ארצה מפולין בשנת 1924, וכמו כל היהודים הציונים הטובים של אז, נטל חלק פעיל בבניית הארץ. כמו כולם, עברו עליו כל הצרות של טרום המדינה, החליט להתיישב במקום אחד, קנה חלקת אדמה קטנה לפני הכניסה לצהלה כבויש תל-אביב הרצליה.

בתחילה רצה אגסי סתם בית לעצמו, וכך בנה שם את ביתו. עבד כדייג ואת סירתו בנה כמו ידיו. בתל-אביב הקטנה הכירו אותו כאחד מוותיקי הדייגים במל. ספינת הדייג שלו עזרה לא אחת בהורדתם של עולים בלתי ליגליים, באישון לילה.

סוט, כלבים וסירות

כשהוקמה המדינה החליף את מקצועו שקבלנות בניין. שינוי זה מקצוע לא שינה את אופיו, ובמו ידיו

במדינה

דרכי-אדם

האהבה שנפסקה

נמשכת

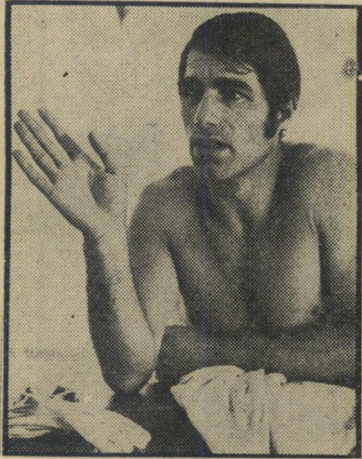
סיפורה של אילנה דיין (הבת נולדה האהבה מתה" — העולם הזה 1816) מס' תנך והולך.

בתלונה שהגישה השבוע למישטרה סיפיה רה אילנה כי ביום רביעי של השבוע שעבר טילפן יהודה ווידיאס לבית אביה: "האח שלי הקטן ענה לטלפון." מספרת אילנה, "ויהודה אמר לו: אני רוצה להזהיר את כל המישפחה שלך, שיזהרו ממני! אחי העביר לי מייד את השפופרת וצו אמר לי יהודה: אם תגיעי איתי למישפט או לא — אני ארצה אותך." אמר וטרק את השפופרת.

אילנה טילפנה מיד לבית ווידיאס ונענתה על-ידי אשתו שאמרה: "שהזונה הזאת לא תעני לצאת מהבית שלה, כי זה הסוף שלה אצלי."

באותו ערב, מספרת אילנה, נשמעה בידירתה נקישה בדלת. כשפתחה כדי חריק, ראתה גבר זר, נמוך קומה ומקריח. "בא תי מהביטוח, אני רוצה לבטח אותך," אמר לה. "מיד הבנתי שהוא שליח של יהודה, סגרתני את הדלת וצעקתי בקול לשכנה. האיש ברח ודרך המרפסת ראיתי אותו רץ."

ביום ראשון השבוע, בשעות הבוקר, שוב הופיע לדבריה "איש הביטוח". כש

מאהב ווידיאס
ביטוח נגד

אם לאינשווא דיין
— אסונות אהבה

אמרה לו, "אני לא רוצה שום ביטוח, תס' תלק מכאן כי אני אקרא למישטרה." ברח האיש ונעלם.

בצהרי יום ראשון הופיעו בפתח שלוש נשים, שנראו כבנות העדה התימנית. "שתיים היו מבוגרות ואחת צעירה שהי ציגה עצמה בשם זיוה," מספרת אילנה, "כששאלתי מי אתן? אמרו לי שהן חברות של אביבה. אביבה זו אשתו של יהודה."

הם אמרו לי: לא, האראם עליה ועל הילדים שלה? למה את רוצה להפריד בנייהם? הנה, אתמול היתה להם יוגיגה של 8 שנים לנישואין שלהם והוא נתן לה, לפייס אותה בשביל כל הבושות שעשתה להם. טבעת ושעון יהלומים. הוא

איך מקבל הפיל רישיון

עבד יחד עם פועליו בבניינים אותם בני תה חברתו.

ואו, ב-1966 נרקם חלום ג'והעדן. שלוש שות ילדיו גדלו והוא רצה להקדיש להם את מירב זמנו. החליט כי מוטב להיות עצמאי במסעדה מאשר עצמאי בבניין. ללא בקשת רשות מאיש התחיל ב"בניית הסטייקייה. רק גמר אגסי לבנות את הפיל שלו וירדה עליו חמת העירייה.

(המשך בעמוד 32)

ייצב למישפטים נגד העירייה. נמאס לו. די. אין לו כוח יותר להתמיד בפרינציפ שקבע לעצמו. אין לו כוח לצעוק לאוונגיים שלא שומעות או לא רוצות לשמוע. כל רצונו להיות בשקט, לנהל בשלווה את מימכר החומס והסטייקים שלו. להשיב תאבון ונחת ללקוחותיו, ליפות ולשכלל את המקום שבנה כמו ידיו.

אך הכוחות המוניציפאליים לא נותנים לו, והוא מצידו אינו מוכן לתת להם,

למשה אגסי נמאס

נמאס לו מהעירייה, נמאס לו מהמישטר במדינת ישראל, נמאס לו המוות לג'והעדן הפרטי שלו. שש שנים הוא נלחם לקבל רישיון ל"סטטיקית הפיל שלו. שש שנים הוא מקבל דו"חות מהמישטרה והזמנות למישפט מ"העירייה.

20 פעם בשנה, כפול שש שנים, הוא מסתכסך עם השוטרים שבאים אליו ורוש"מים רפורטים, ופעמיים בשנה הוא מת

הנמצאת בכניסה לצהלה, בנה האיש במו ידיו. ניתן לראות בחצר ספגלים וכיסאות, אותם יצר מגזעי עצים שניטר. על-אף שהמיזלה קיימת כבר שש שנים, לא זכה אגסי לקבל רישיון.

משה אגסי, בעל סטייקיית "הפיל", ניצב בכניסה למיזלתו ליד הפיל המפורסם, שהוא הסמל המסחרי ושם המקום. את כל הסטייקייה

הפיל ויוצרו